

„Ez a könyv máris klasszikus... Egy világ tele szenvedéllyel és étellel.”

– SARAHJ. MAAS, New York Times bestsellerszerző

TRUTHWITCH

igazságboszorka

BOSZORKAFÖLDE 1.

fine
selection

SUSAN DENNARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S U S A N D E N N A R D

TRUTHWITCH

i g a z s á g b o s z o r k a

BOSZORKAFÖLDE 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A FONÁLTESTVÉREMNEK, SARAH-NAK

Éter

BOSZORKAFÖLDE

Ahogy a Fegyverszünet
19. évében ismerjük

Levegő

LUSQUE

SVODEN

Északi

BALMA

Praga

Hasztrai-birtok

Karlotta
ősforrása

KARTORRAI

ORHIN-HEGYSÉG

BI

PORTOLLA

Midensz település
Veňaza

DALMOTT
BIRODALOM

KRIT

Középtenger

ILLÍRIA

Tűz

Föld

S Z E N D E R F Ö L D E

tenger

VOLT

ARITHUÁNIAI

Karadin
tengere

Poznin

Arithuániai
ősforrása

Szállank-szigetek

KÖZTÁRSASÁG

RODALOM

Azmir
Marstoki
ősforrása

MARSTOKI

BIRODALOM

SIRMAVAI-HEGYSÉG

Karavánus
kolostor
A latóboonika
rend kolostora

A karavánusok
ősforrása

Ontigua

BAEDYED

HOMOKTENGER

NUBREVNA

Lovars

Nubrevna
ősforrása

Leim

dansi-
enger

Szállásziget-
csoport

Saldonica-
öböl

Saldonica
Kalózközársaság

plussz
2014

Üresség

EGY

MINDEN A LEHETŐ LEGROSSZABBUL ALAKULT.

Safiya fon Hasstrel sebtében szőtt rablási tervei enyhén szólva balul sülték el.

Először is, a csillogó arany lobogóval díszített fekete hintó *nem* az a jármű volt, amelyet Safi és Iseult lesben állva várt. Ráadásul az átkozott hintó mögött nyolc sor városőr menetelt hunyorogva a déli napsütésben.

Másodszor, Safi és Iseult még el sem tudott menekülni.

Egy mészkőfal kiszögellésén gubbasztottak, és az alattuk kanyargó poros út volt az egyetlen visszaút Veñazába. A szürke kőszikláról az útra és az úton túl elterülő, végtelen türkiz tengerre nyílt a kilátás. Egy több mint huszonegy méter magas sziklafal volt a rejtekhelyük, amelyet vad hullámok csapkodtak, és még vadabb szél tépázott.

Harmadszor pedig – és ez felért egy vesébe rúgással –, amint az örök elmasíroznak a földbe ásott csapdájuk fölött, és az abba rejtett tűzlabdacsok felrobbannak... nos, annyi biztos, hogy átkutatják majd a sziklafal minden egyeztetcentijét.

– Az ördög szerelmére, Iz – rántotta el a szeme elől Safi a távcsövet.
– Minden sorban négy ór van. Nyolcszor négy az... – Safi arca ránkocokba gyűrődött az összpontosítástól. *Tizenöt, tizenhat, tizenhét...*

– Az harminckettő – vetette oda Iseult.

– Harminckét rohadványos ór, harminckét rohadványos számszeríjjal.

Iseult válaszul bólított, és hátrébb tolta barna köpenye csuklyáját. A napfény megvilágította az arcát. Safi tökéletes ellentétje volt: míg Safi haja búzaszőke volt, az övé éjfeke; a bőre napbarnított helyett hófehér; a szeme kék helyett mogyoróbarna.

Ez a mogyoróbarna szempár most Safira siklott, és Iseult eltette a távcsövet.

– Nem akarom azt mondani, hogy én megmondtam...

– Akkor ne mondd!

– ...de – folytatta Iseult – a tegnapi pasas minden szava hazugság volt. Egyáltalán *nem* csak kártyázni szeretett volna – sorolta Iseult két ujját felemelve. – És *nem* az északi országúton készült elhagyni a várost ma reggel. És fogadok – egy harmadik ujj is felemelkedett –, hogy nem is Cadennek hívják.

Caden. Ha... nem is, *amikor* Safi megtalálja a Kigyúrt Kurafit, tökéletes arcának összes átokverte csontját összetöri.

Safi felnyögött, és fejét a sziklafalhoz ütötte. Az összes pénzt elnyerte tőle a fickó. Nem csak valamennyit, az *összeset*.

Az előző éjszaka korántsem az első alkalom volt, hogy Safi az összes – Iseulttal közös – megtakarítását feltette egy kártyajáték során. De soha nem is vesztette el azt, hiszen, ahogy a mondás tartotta: „Egy igazságboszorkát nem lehet átvérni.”

Ráadásul már az is elég lett volna, ha egyetlen kört megnyernek Veñaza legmagasabb téttel játszott tarójátékából, hogy Safi és Iseult

saját házat vehessen magának. Iseultnak többé nem kellett volna a padláson aludnia, Safi pedig búcsút mondhatott volna a céhmester dohos vendégszobájának. De Sors úrnő kedve úgy hozta, hogy Iseult nem lehetett ott Safi mellett játék közben – a származása miatt nem léphetett be a puccos fogadóba, ahová az eseményt szervezték. És a fonáltestvére nélkül Safi hajlamos volt... hibákat elkövetni.

Ezek a hibák jellemzően a széles állkapcsú, mézesmázos fajtából valók voltak, és a bókjaikkal furcsamód rendre kijátszották Safi varázserejét. Igazság szerint Safi a hazugság legapróbb jelét sem látta a Kigyúrt Kurafin, amikor összegyűjtötte az aznapi nyereményét a ház bankjától... Vagy amikor a Kigyúrt Kurafi belekarolt, és kivezette a meleg éjszakába... Sem akkor, amikor a pasas felé hajolt, és egy szűzies, ámde határozottan szenvedélyes csókot lehelt az arcára.

Elég volt a szerencsejátékából, gondolta Safi, miközben vadul dobolt a sarkával a mézskövön. *És a flörtölésből is.*

– Ha menekülni akarunk – szakította félbe Iseult Safi merengését –, akkor még azelőtt el kell kezdenünk, hogy az örök elérnék a csapdánkat.

– Nem mondd?! – meredt rá Safi a fonáltestvére, aki épp a közeledő öröket vizslatta a távcsövön keresztül. A sziklán erősen fúj a szél, és kiszabadított néhány tincset Iseult sötét fonatából. A távolban egy sirály fülsértőn felvisított: *krií, k-krií, k-krií!*

Safi utálta a sirályokat; mindig a fejére kakáltak.

– Még több ór – motyogta Iseult, de a szavait alig lehetett hallani a hullámok dübörgésétől. Aztán hangosabban folytatta: – Még húsz ór közeledik észak felől.

Egy röpké pillanat erejéig Safinak elállt a lélegzete. Ha Iseulttal sikerülne is szembenézniük a fogatot kíséző harminckét órrel, a másik húsz ór elöl nem menekülhetnének el.

Safiban feléledt a bosszúvágy, mély levegőt vett, aztán elmondta az összes szitokszót, amit ismert.

– Két lehetőségünk maradt – szakította félbe Iseult Safit, aztán visszakuporodott mellé. – Vagy feladjuk magunkat...

– A nagyanyám rothadó holttestén keresztül – vetette oda Safi.

– ...vagy megpróbáljuk utolérni az öröket, mielőtt beindítják a csapdát. Aztán pedig nincs más teendők, mint átkaszabolni magunkat.

Safi Iseultra meredt. Mint mindig, a fonáلتestvére arca közömbös volt. Érzelemmentes. Egyedül Iseult hosszú orrán látszottak a feszültség jelei – pár másodpercenként megrándult.

– Miután átjutottunk – folytatta Iseult csuklyáját az arcába húzva, és ezzel sötétségbe borítva azt –, a terv szerint folytatjuk. Na igyekezz!

Safinak nem kellett kétszer mondani – eszébe sem jutott nem igyekezni –, de megállta visszaszólás nélkül. Elvégre Iseult már megint azon igyekezett, hogy megmentse a hátsójukat.

Ráadásul, ha még egy „én megmondtam” elhagyja a fonáلتestvére száját, Safi megfojtja, és otthagyja őt a remeterákoknak.

Iseult talpa hangos csattanással földet ért, Safi pedig fűgén leereszkedett mellé a homok fedte útra, és miközben a csizmája földet érés közben felkavarta a port, támadt egy ötlete.

– Várj, Iz! – Safi gyorsan lekanyarította magáról a köpenyét. Aztán a tőre egy gyors mozdulatával lenyisszantotta, majd letépte a csuklyát. – Szoknya és fejkendő. Ha parasztnak hisznek, nem tartanak majd fenyegetésnek.

Iseult szeme összeszűkült. Aztán a lány lehajolt.

– De akkor jobban látják majd az arcunkat. Kenj rá annyi port, amennyit csak tudsz!

Miközben Iseult porral kenegette az arcát, Safi befedte a haját a kendővel, és a dereka köré tekerte a köpenyt. Miután bedugta az öve alá a barna anyagot, ügyelve rá, hogy ne látsszon ki alóla a kardhüvely, ő is port és sarat kent az orcájára.

Alig egy perccel később már készen is álltak. Safi végigpillantott Iseult álcáján... és konstataálta, hogy nem is rossz. Legalábbis a cél-nak megfelelt. A fonáltestvére úgy nézett ki, mint egy parasztlány, akire ráférne egy alapos mosdás.

Safi Iseulttal a sarkában nekiiramodott a mészkőfal széle felé, visszartartotta a lélegzetét... Aztán hangosan kifújta, de közben egy pil-lanatra sem lassított a tempón. Az örök még mindig harminc lépésre voltak az elásott tűzlabdacsoktól.

Safi bizonytalanul intett egyet az egyik bajszos őrnek az első sor-ban. Az válaszul felemelte a kezét, és a többi őr megtorpant. Aztán az örök egyesével a lányokra emelték a számszerijukat.

Safi úgy tett, mintha észre sem vette volna, és amikor odaért a szürke kavicsshalomhoz, ami a csapdát jelölte, egy alig észrevehető szökkenéssel átugrott felette. A mögötte haladó Iseult ugyanígy tett.

Aztán a bajszos férfi – nyilvánvalóan a csapat parancsnoka – fel-emelte a saját számszeriját.

– Megállj!

Safi engedelmeskedett, megtorpant, és közben igyekezett a lehető legtöbb földfelületet betakarni a lábával.

– *Onga?* – kérdezte, ami arithuániai nyelven annyit tett, „Igen?”. Elvégre, ha már parasztok voltak, miért ne lehettek volna *bevándor-ló* parasztok?

– Beszéltek dalmottiul? – kérdezte a parancsnok először Safi, aztán Iseult felé fordulva.

Iseult esetlenül megállt Safiya mellett.

– Ighen. Kisssit beszélünk. – Egyértelműen ez volt a legrosszabb arithuániai akcentus, amit Safiya valaha hallott Iseulttól.

– Mi most... bajban lenni? – kérdezte Safi, és közben a megadás egyezményes jeleként felemelte a kezét. – Mi Veñaza városába akar menni.

Iseult színpadiasan köhögni kezdett, és Safi legszívesebben megfojtotta volna. Nem véletlenül volt Iseult dolga az erszények kiürítése, míg Safié a figyelemelterelés. A fonáلتestvére *borzalmas* színésznő volt.

– Városi gyógyítót akarunk – vetette közbe Safi, mielőtt Iseult ki-préselt volna magából még egy hiteltelen köhintést. – Lehet, hogy pestise van. Tudják, az anyánk abban halt meg, és, ó, jaj, milyen csúnyán köhögött az utolsó napokban! Az a sok vér...

– Pestis? – szakította félbe az őt.

– Ó, igen – bólogatott Safi tudálékosan. – A nővérem nagyon beteg. Iseult újabb ziháló köhögést hallatott... De ezúttal olyan meggyőzően csinálta, hogy Safi összeresztett, és mellé bicegett.

– Ó, gyógyító kell neked. Gyere, gyere! Hadd segítsen a húgocskád. Az őt visszafordult az emberei felé, elbocsátón intett a lányoknak, majd felkiáltott:

– Alakzatba rendeződni! Menetelés, indul!

Kavicsok ropogtak, lépések döndültek. A lányok eloldalogtak, fintorgó öröket hagyva maguk mögött. Úgy tűnt, senki sem vágyik Iseult „pestisére”.

Safi épp a fekete hintó mellett vonszolta Iseultot, amikor a kocsi ajtaja kicsapódott. Egy aszott öregember dugta ki rajta skarlátvörös ruhába bújtatott felsőtestét. Ráncos bőre remegett a szélben.

Az aranycéh vezetője volt, egy Yotiluzzi nevű férfi, akit Safi távolról már látott korábban – még hozzá az előző esti lebuiban.

Az öreg céhmester azonban láthatóan nem ismerte meg Safit, és egy futó pillantás után így szólt:

– Éduán! Tüntesd el a szemem elől ezeket a külföldi söpredékeket!

Ekkor egy fehérbe öltözött alak bukkant elő a hintó hátsó kereke mögül. Nehéz köpenyt viselt, és bár az arcát csuklya takarta, a mellkasára feszülő kardszíjat és a derekán lógó kardot nem tudta elrejtteni.

Karavénus szerzetes volt – azaz zsoldos katona, akit gyermekkora óta gyilkolásra képeztek.

Safi megdermedt, majd gondolkodás nélkül leeresztette a kezét, amivel eddig Iseultba kapaszkodott, a másik lány pedig némán megfordult. Az örök bármelyik pillanatban elérhették a lányok csapdáját, így ideje volt felvenni a készenléti helyzetet: *Kezdeményezés. Végrehajtás.*

– Arithuániaiak – szólalt meg a szerzetes. A hangja reszelős volt – de nem a kora miatt, hanem azért, mert keveset használta. – Melyik faluból jöttetek? – Egy lépéssel közelebb lépett Safihoz.

Safinak le kellett küzdenie a kényszert, hogy hátralépjen. Igazlító varázsereje hirtelen működni kezdett, feszültséget teremtve testében – húsba vágó érzés volt, mintha valaki megpróbálta volna lekaparni a bőrt a tarkójáról.

És Safi varázsereje nem a zsoldos szavai miatt küldött vészjelzést. Hanem a férfi jelenléte miatt. Fiatal volt, és mégis volt benne valami taszító. Túl kegyetlen, túl veszélyes volt ahhoz, hogy bizalmat érdemeljen.

A zsoldos hátratólta a csuklyáját, felfedve rövidre nyírt barna hajjal keretezett, sápadt arcát. Aztán a szerzetes beleszimatolt a levegőbe Safi mellett, és a pupillája körül vörös örvény jelent meg.

Safi ereiben megfagyott a vér.

Vérboszorka.

A szerzetes egy átokverte vérboszorka volt. Egy mitikus teremtmény, aki képes kiszagolni az emberi vért – a varázserőt –, és kontinenseken át követni azt. Ha kiszimatolja és követni kezdi Safi vagy Iseult illatát, akkor aztán mélyen benne lesznek a...

Pukk-pukk-pukk!

A tűzlabdacsokban begyulladt a puszkapor. Az örök a csapdához értek.

Safi azonnal cselekedett – ahogy a szerzetes is. A férfi előrántotta kardját a hüvelyéből; Safi maga elé tartotta a kését. A kés a kard élének csapódott, és elhárította azt.

A zsoldos összeszedte magát, és újra támadott. Safi hátraugrott. A vádlíja Iseult lábához csapódott, de a másik lány egy gyors mozdulattal letérdelt – Safi pedig a hátára fekvé átgurult fölötte.

Kezdeményezés. Végrehajtás. Így harcoltak a lányok. És így is éltek.

Safi a gurulós manőver után felegyenesedett, és visszahúzta a kardját, épp, amikor Iseult hold alakú sarlói pendülve előbukkantak. Mögöttük a távolban folytatódtak a robbanások. Kiáltások harsantak, a lovak felnyerítettek.

Iseult a szerzetes mellkasához pördült. A férfi hátraugrott, majd fel pattant a fogat kerekére. Ahelyett, hogy Safi várakozásának megfelelően elterelődött volna a figyelme, a szerzetes most fentről ugrott rá.

Jól csinálta. Ő volt a legjobb harcos, akivel Safinak valaha dolga akadt.

De Safi és Iseult jobb volt nála.

Safi félreugrott, Iseult pedig azonnal útját állta a szerzetesnek. Az acélpengék villogva szeltek a levegőt, a férfi karjába, mellkasába és gyomrába hasítottak – aztán Iseult tornádó módjára tovaszángulzott.

Safi várt. Nézte, ahogy valósággá válik a lehetetlen, és a szerzetes testén ejtett összes seb beforr a szeme láttára.

Most már nem volt kétség – a szerzetes egy francos vérboszorka volt, Safi legszörnyűbb rémálma. Így hát Safi azt tette, amit ebben a helyzetben képes volt kiötlöni: a törét egyenesen a szerzetes mellkasa felé hajította.

A tör nagy döndüléssel a férfi bordái közé ékelődött, beleállt a szívébe. Aztán a zsoldos összerogyott, és térdre esett... vörös szeme pedig Safira meredt. Hátrahúzta az ajkát. Vicsorogva kitepte a mellkasából a kést. A sebből vér bugyogott elő...

Aztán elkezdett begyógyulni.

De Safinak nem volt ideje újra támadni. Az őrsereg hátraarcot csinált, a céhmester a fogatában ülve kiabált, a lovak pedig rémült vágatába kezdtek.

Iseult Safi elé ugrott, és sarlóival fűgén eltérített két, a levegőben felé tartó nyilat. Aztán egy röpke pillanat erejéig a fogat eltakarta a lányokat az örök elől. Csak a vérboszorka látta őket, és habár a késéért nyúlt, nem volt elég gyors. Kimerítette a gyógyító varázslat.

Ennek ellenére mosolygott. *Mosolygott*, mintha tudna valamit, amit Safi nem. Mintha képesnek tartaná magát arra, hogy levadássza Safit, és bosszút álljon, és tudná, hogy az sikerülni is fog neki.

– Gyerünk! – Iseult megragadta Safi karját, és a lányt maga után húzva rohanni kezdett a sziklafal felé.

Ez legalább a tervük része volt. Ezt legalább annyiszor gyakorolták, hogy akár csukott szemmel is ment volna nekik.

Épp, amikor becsapódtak mögöttük a földbe az első számszeríjből kilőtt nyilak, a lányok elértek egy derékmagasságú sziklához az út óceán felőli oldalán.

Visszadugták a pengéket a hüvelyekbe. Aztán Safi két ugrással a szikla mögött termett, Iseulttal a nyomában. A szikla túloldalán tajtékos hullámok várták őket.

Na meg két kötélt, amit egy mélyen a földbe vájt cölöphöz rögzítettek. Sokkal gyorsabban és erőteljesebben, mint azt eredetileg tervezték, Safi megragadta a kötelét, a végét a lábfeje köré hurkolta, megragadott egy, a feje magasságában lévő csomót...

És leugrott.

KETTŐ

SAFI ZUHANÁS KÖZBEN HALLGATTA A SŰVÍTŐ SZELET, ami még az orrába is befújt... egyre közeledett a fehér hullámokhoz... és távolodott a húsz méter magas sziklától...

Aztán a kötél megfeszült, Safi egész teste megrándult, a kötelet markoló kezébe fájdalom hasított, és zuhanni kezdett a kagylókkal borított sziklafal felé.

Ez fájni fog.

Nekicsapódott a sziklának, a fogai a nyelvébe vájtak. Átjárta a testét a fájdalom. A mésző felhasította a karját, az arcát és a lábait. Kinyújtotta a karját, és megpróbálta megragadni a sziklát... és ekkor Iseult is a kőnek csapódott.

– Ég el! – nyögte Safi. A varázsszót elnyomta az óceán hullámainak morajlása... de azért megtette a hatását. Fehér lángok villantak fel, gyorsabban, mint azt szemmel követni lehetett volna, és a köteleik meggyulladtak...

Aztán elégték. Csak finom hamu maradt belőlük, amit elvitt a szél. Néhány pehely a lányok kendőjére és vállára hullott.

– Nyilak! – kiáltotta Iseult, és hozzásimult a sziklafalhoz, hogy kivédje a mellettük elsuhanó nyílvesszőket. Néhány visszapattant a sziklákról, néhány pedig elsüllyedt a hullámok között.

Az egyik nyílvessző áthasította Safi szoknyáját. A lánynak sikerült megkapaszkodnia a hasadékokban a lábujjaival, és a kezével is fogást talált a sziklafalon, így oldalazva tovább tudott araszolni. Remegő, megfeszülő izmokkal haladt tovább, míg végre Iseulttal együtt elértek egy kis kiszögelléshez, míg végre megpihenhettek, és nézhették a körülöttük ártalmatlanul elsuhanó nyílvesszőket.

A sziklák nedvesek voltak, a kagylók élesek, a lányok bokáját pedig hullámok nyaldosták. Sós vízcseppek záporoztak rájuk. Aztán végre abbamaradt a nyílzápor.

– Jönnek? – kérdezte rekedt hangon Safi Iseulttól.

Iseult a fejét rázta.

– Még mindig itt vannak. Érzem a fonalaik vibrálását.

Safi pislogva igyekezett megszabadulni a szemébe fröccsent sós víztől.

– Úszni fogunk, igaz? – kérdezte, aztán a vállához dörgölte az arcát; ez sem segített. – Szerinted eljutunk a világítótoronyig?

Mindkét lány jó úszó volt. De ez mit sem számított, ha olyan erős volt a hullámozás, hogy akár egy delfint is kivetett volna a tengerből.

– Nincs választásunk – magyarázta Iseult. Eltökélt arcát Safi felé fordította, amitől a lány mindig erősebbnek érezte magát. – Balra kidobjuk a szoknyáinkat, mi pedig jobbra leugrunk, amíg azokra lőnek.

Safi bólított, és grimaszolva úgy helyezkedett, hogy le tudja venni a szoknyáját. Amikor mindkét lányról lekerült a barna ruhadarab, Iseult hátrahúzta a karját.

– Készen állsz? – kérdezte.

– Készen – emelte fel a karját Safi is. A szoknyája kirepült a kiszögellés alól – mögötte Iseultéval.

Aztán mindkét lány lelépett a szikláról, és elsüllyedt a habok között.

Miközben Iseult det Midenzi lehámozta magáról tengervíz áztatta tunikáját, csizmáját és végül az alsóneműjét, minden porcikája fáj. Minden lehúzott réteg tíz újabb vágást fedett fel, amit a mézskő és a kagylók okoztak, és minden sós fuvallat után tíz másikba hasított fájdalom.

Az ősrégi, romos világítótorony jó búvóhely volt, de a dagály végéig lehetetlen volt elhagyni. Odakint a víz egyelőre bőven Iseult mellkasa fölé ért, és ez a vízmélység – a rejtkehelyük és az ingoványos part közti vad hullámokkal kiegészülve – remélhetőleg azt is megakadályozta, hogy a vérboszorka kövesse őket.

A világítótorony belső tere nem volt nagyobb Iseult padlásszobájánál Mathew kávéboltja fölött. Az algától nyálkás ablakokon beszűrődött a napfény, és a szél tajtékot fúj be a boltíves ajtón.

– Sajnálom – nyögte Safi fojtott hangon, miközben megpróbálta lehámozni magáról az ázott tunikáját. Amikor sikerült, egy ablakpárkányra hajította a ruhadarabot. Safi bőre általában napbarnított volt, de most sápadtan virított a szeplők alatt.

– Ne sajnálkozz! – Iseult összeszedte a levetett ruháit. – Én meséltem neked a kártyapartiról.

– Az igaz – nyögte ki Safi, miközben egy lábon ugrálva igyekezett lehúzni magáról a nadrágot... Úgy, hogy a csizmája még mindig rajta volt. Mindig így csinálta, és Iseult számára érthetetlen volt, hogy egy tizennyolc éves lány miért lehet annyira türelmetlen, hogy képtelen normálisan levetközni. – Viszont – folytatta Safi – én akartam

magunknak szebb otthont. Ha megvettük volna azt a házat két héttel ezelőtt...

– Akkor patkányokkal osztoznánk rajta – szakította félbe Iseult, aztán odasuhant a szoba legközelebbi száraz, napfényes pontjára. – Igazad volt a hellyel kapcsolatban. Egy szebb ház többbe kerül, de megérte volna az árát.

– Pontosan, *megérte volna*. – Safi hangos nyögés kíséretében végre megszabadult a nadrágjától. – Most már biztos nem lesz saját otthonunk, Iz. Fogadok, hogy Veñaza összes öre minket keres. Nem is beszélve arról, hogy a... – Safi egy pillanatra a csizmáját bámulta. Aztán vadul letépte a lábáról az egyiket. – A vérboszorka is a nyomunkban van.

Vér. Boszorka. Vér. Boszorka. A szavak a szívdobogása ritmusára dübörögtek Iseult fülében. Az ereiben lüktető vér ütemére.

Iseult soha nem látott még vérboszorkát... sem mást, akinek a varázsereje az Üresség eleméhez kapcsolódott volna. Elvégre az ürességboszorkák csak rémmesealakok voltak – igazából nem léteztek. Nem őriztek céhmestereket, és nem akarták kibelezni az embert a kardjukkal.

Iseult kicsavarta a nadrágját, és egy ablakpárkányra fektetve kismította rajta a gyűrődéseket, majd a világítótorony hátsó részében elrejtett bőrtáskához lépett. Safival minden rablás előtt elrejtettek itt egy csomagot vészhelyzet esetére, ha bekövetkezne a legrosszabb.

Nem mintha olyan sok rablást véghez vittek volna már. Csak ritkán vetemedtek ilyesmire, és akkor is alantas személyeket támadtak meg, akik megérdemelték.

Ilyen volt az a két tanonc, aki tönkretette Alix céhmester selyemszállítmányát, és megpróbálta az egészet Safira fogni.

Vagy azok a banditák, akik megrohmozták Mathew boltját, amíg nem volt ott, és ellopták az ezüst étkészletét.

Aztán ott volt még az a négy alkalom, amikor Safi tarópartija verekedésbe torkolt, és hiányzó pénzürmékkal ért véget. Természetesen akkor is igazságot kellett szolgáltatniuk – nem is beszélve arról, hogy vissza kellett szerezniük eltulajdonított javaikat.

A mai volt azonban az első alkalom, hogy valóban használniuk is kellett a vészhelyzet esetére bekészített táskákat.

Iseult végigtúrta a váltásruhák csomóit, és odébb tolt egy vizes-tömlőt, aztán végre megtalálta, amit keresett: két rongyot és egy tégely lanolint. Aztán felnyalabolta az eldobott fegyvereiket, és visszacaplatott Safihoz. – Tisztítsuk meg a pengéinket, és találjunk ki egy tervet! Valahogy vissza kell jutnunk a városba.

Safi lerúgta a csizmáját, aztán elvette a felé nyújtott kardot és kést. Mindkét lány törökülésben ült a kemény földön; Iseult élvezettel szippantotta be a zsiradék ismerős, ház körüli munkára emlékeztető szagát, majd elmélyülten dörzsölni kezdte a sarlóit.

– Hogy néztek ki a vérboszorka fonalai? – suttogetta Safi.

– Nem figyeltem meg – motyogta Iseult. – Minden olyan gyorsan történt. – Még erősebben kezdte dörzsölni az acélt, hogy megóvja a mívés marstoki pengéket (Habim, Mathew fonálpárjának ajándékait) a rozsdától.

Csend töltötte meg az omladozó kőépítményt. Nem hallatszott más hang, csak az acélt dörzsölő kendő nyikorgása és a végtelen Jandansi-tenger hullámainak morajlása.

Iseult tudta, hogy nyugodtnak tűnik munka közben, ahogy azt is, hogy a fonalai mindeközben pont olyan rémült árnyalatban játszanak, mint Safiéi.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Iseult azonban fonálboszorka volt, ami azt jelentette, hogy nem látta a saját fonalait – sem a többi fonálboszorkáét.

Amikor Iseult varázsereje kilencéves korában működésbe lépett, a szíve olyan szaporán vert, hogy félt volt, mindjárt darabokra hullik. A lányt szinte összezúzta a milliónyi fonál súlya, amelyek közül egyik sem az övé volt. Bármerre nézett, a fonalakat látta, a létrejövő fonalakat, az embereket összekötő fonalakat és az elszakadó fonalakat. A saját fonalait azonban sosem láthatta, sem azt, hogy hol van a helye a világ szöttezésében.

Így hát, a többi nomatsi fonálboszorkához hasonlóan, Iseult megtanulta, hogyan maradjon hűvös, amikor szenvedélynek kellene fűtenie. Hogy hogyan fékezze meg az ujjai remegését. És azt, hogy hogyan vegye semmibe a többi embert irányító érzelmeket.

– Azt hiszem – szólalt meg Safi, félbeszakítva Iseult merengését –, a vérboszorka tudja, hogy igazságboszorka vagyok.

Iseult abbahagyta a súrolást.

– Mégis – Iseult hangja olyan hűvös volt, mint a kezében nyugvó acélé – miért gondolod ezt?

– Amiatt, ahogy rám mosolygott – válaszolta Safi, és remegés futott végig a testén. – Kiszagolta a varázserőmet, ahogy a mesében, és arra készül, hogy levadásson.

– Vagyis akár most is a nyomunkban lehet. – Iseult hátán végigfutott a hideg. Még a válla is beleremegett. Erre még erősebben kezdte súrolni a pengéjét.

Iseult takarítás közben könnyebben nyugalomra talált. Lelassította a gondolatait, és előtérbe helyezte a gyakorlati készségeit. Természeténél fogva ő dolgozta ki a stratégiát, míg Safi volt az, aki ötletekkel hozakodott elő.

Kezdeményezés, végrehajtás.